

ST. OLAV

Didrik Frøshaug

Bygg & Tømmermester

Utfører all slags tømmer- og byggarbeider

Innhent anbud

Nils Juelsgt. 49. Telefon 48178

Sykehusutstyr

og rekvisita.

Gaze
Bomull
Luftputer
Bekken
Hansker
Briller etc.

Elektromedicinsk avdeling
Røntgen, Film (Gevaert)

Innhent tilbud.

Norsk Medicinsk Varehus

Pilestredet 7¹ og 11¹ etg.

Telf, 14182-26539,; Telegr.adr. Varehuset.

Johan Olsen & Sønner

Murmester og entreprenørforretning

Etabl. 1896.

OSLO

**St. Olavs ekspd.
og forlag er åpent
fra 10—3
onsdag lukket.**

I DERES FOTOALBUM

har de sikkert et og annet gammelt verdifullt fotografi som De gjerne vil oppfotografert og forstørret.

Stikk innom utsalget på Drammensveien vis a vis Slottet og se prøver og priser.

ENDRESENS FOTOATELIER

ARBINSGATE 1 — SKOGVEIEN 6

TELEFONER:

16140 — 47757 — 44647

Ved

ischias og reumatisme
forsøk

W. Stones' olier.

Fåes på alle apotek. Flasker à 125 g Kr. 2,15 inkl. oms.-avgift

A/S FARMACEUTISK INDUSTRI - OSLO

Gudstjenester:

St. Olavs kirke.

Søndag.

Kl. 7: Stille messe.

Kl. 8.15: Frømesse med preken.

Kl. 11: Høymesse med preken.

Kl. 19: Fasteandakt med preken og Sakramental velsignelse.

På alle ukens hverdager leses den hl. messe kl. 8 — unntatt fredagene, da den begynner kl. 7.45.

Hver fredag kl. 19 i fastetiden: Korsveiandakt.

St. Halvards kirke, Urtegt. 29.

Søndag.

Kl. 8: Stille hl. messe med katekese.

Kl. 10.30: Høymesse med preken.

Kl. 17: Sakramentsandakt.

På alle ukens hverdager leses den hl. messe kl. 8.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.

Inntil videre ingen gudstjenester.

Om hverdagen kl. 7 stille hl. messe i kapellet i klostret.

St. Katharinahjemmet, Gjørstadgt. 8.

Søndag.

Kl. 8.30: Stille hl. messe med preken.

Kl. 10.30: Høymesse med preken.

Kl. 18: Kompletorium og sakramentsandakt.

Hverdager kl. 7.30: Stille hl. messe.

Kl. 18: Rosenkransbønn.

Jesu Hjerter kapell, Stabekk.

Søndag.

Kl. 8.45: Sangmesse med preken.

Kl. 10: Høymesse med preken.

Kl. 18: Sakramentsandakt.

Torsdag kl. 18: Tilbedelse.

Grefsen kapell, Glads veg 23.

Kl. 9.30: Høymesse med preken.

Kl. 17: Sakramental velsignelse.

Søndag.

Ukekalender:

Søndag 5. mars: 2. søndag i fasten. Ep. 1. Tes. 4, 1—7. Ev. Mat. 17, 1—9. — **Mandag:** Perpetua og Felicitas, martyrer † 203. — **Tirsdag:** Tomas av Akvina, kirkelærer † 1274. — **Onsdag:** Johannes av Gud, bekjenner † 1550. — **Torsdag:** Franciska av Rom, enke † 1440. — **Fredag:** De førti martyrer. — **Lørdag:** Ferialdag.

Søndag 12. mars: 3. søndag i fasten. Ep. Efes. 5, 1—9. Ev. Luk. 11, 14—28. — **Mandag:** André Fournet † 1834. — **Tirsdag:** Ferialdag. — **Onsdag:** Ferialdag. — **Torsdag:** Ferialdag. — **Fredag:** Patricius, biskop og bekjenner. — **Lørdag:** Kyriell av Jerusalem, biskop og kirkelærer † 386.

Søndag 19. mars: 4. søndag i fasten (Lætare).

De beste brød- og bakervarer
Omar Bruuns efff.

Akersgaten 67

Telf. 32035 - 32434

Fillialer: Kirkeveien 72.

Tlf. 60562.

Kinogården, Stabekk

Tlf. 36902.

Brødr. Rosenlund^A_S

Kong Oscarsgt. 10

Bergen

Kolonialvarer

Spesialiteter

Kaffe og Te

T. S. Jacobsen
Begravelsesbyrå

Ullevålsveien 1, Oslo

Telf. 32334, 32246

Privat 58550, 32339

Gjeet Knudsens Eftf.

Peder Godvik

Telf. 15501. Torvet 2, Bergen.

Telegr. adr.: „Gje“

Kjøper og omsetter kveite, laks, ål, hummer samt alle sorter fisk og sild.

Ekspor. Eksport.

Engros.

Detail.

„STILLE UKE“

Fullstendig veiledning for alle gudstjenester fra og med Palmesøndag til og med Første påskedag.

HUSK Å ANSKAFFE DEN I GOD TID!

„ST. OLAV“S EKSPEDISJON

NORENBERG & CO. A.s

Margarinfabrikk

Leverandør av den bekjendte NOCO-margarin

◆ ST. OLAV ◆

Nr. 9—10

Oslo, 2. mars 1944

56. årg.

«St. Olav utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2.50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Oppsigelser må være eksp. i hende seinest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften. «St. Olav»s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743. Redaktøren privat 99347. — «St. Olav»s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, er åpen hver dag kl. 10—3. Onsdag lukket. Utbetalinger kun tirsdag kl. 1—2.

INNHold: Hyrdebrev for fasten. — Kjenn din religion. — Katolsk kristenliv. — Catholica. — Herhjemme.

Hyrdebrev for fasten 1944.

Jacob Mangers,

ved Guds barmhjertighet og den Apostoliske Stols velvilje

Apostolisk Vikar for Oslo Vikariat

biskop av Selja,

til det Apostoliske Vikariats presteskap og troende

hilsen og velsignelse i Herren!

Høytelskede i Herren.

I begynnelsen av denne hellige fastetid vil jeg tale til dere om kristendommens store bud, de kristnes kjennetegn: nestekjærligheten. «På det skal alle kjenne, sier Herren, at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre» (Joh. 13, 35). Kristendommen er kjærlighetens religion. Den forbyr alt personlig hat og all personlig hevnløst både mot dem som har fornærmet oss og mot dem som er våre bitreste fiender. Uten ærlig og varm kjærlighet til alle mennesker er kristendommen ikke annet enn en tom teori, uten verd og uten berettigelse.

Den umenneskelige krig som no raser med sin grufulle blodstugytelse, må få verden til å tro at kjærligheten er død, at kjærlighetens ånd er forsvunnet blant folkene, også blant de folk som kaller seg kristne. De folk som no fører en kamp på liv og død mot hverandre, synes å være drevet av et vilt, ubendig hat som går ut på å legge alt i ruiner

og gjøre hele verden til en massegrav. Og jo lenger krigen varer, dess dypere gror hatet og trekker alle med i sin malstrøm. Og menneskene glemmer at de er kristne, glemmer at de hører opp med å være Kristi disipler, når de lar hatet og hevnløsten få innpass i sin sjel, nærer dem i sitt hjerte og bare pønser på gjengjeldelse.

Derfor føler jeg det som min plikt å innskjerpe dere på nytt Kristi store bud, for også for oss kristne av i dag, for oss kristne som er trukket med inn i krigen, gis det ikke noe annet kjennetegn enn ekte, ærlig nestekjærlighet, uten hensyn til rase eller nasjon, stand eller stilling, venn eller fiende, meningsfelle eller motstander. Og jo tyngre dette bud synes å være i den nuværende forvirring, hvor sinnene i så høy grad er oppskaket, dess viktigere er det for oss å huske at det er Kristi bud, og å bli oss fullt ut bevisst hva det krever av oss.

Ja, nettopp i denne krigstid, da motsetningene mellom de krigførende folk og mellom borgerne av ett og samme land har vokst til de er blitt nesten

uoverstigelige murer, er budet om nestekjærligheten av særlig stor betydning, for bare overholdelsen av dette bud kan sluttelig utjevne disse motsetninger og føre til fred og forståelse, føre menneskene tilbake på den rette veg.

*

Kjærlighetsbudet går som en høytidelig klokkeklang gjennom hele Evangeliet, ja gjennom alle skrifterne i det Nye Testament. Da Frelseren en gang ble spurt om hvilket bud var det første og største, forkynte han høytidelig: «Det første av alle bud er: du skal elske Herren, din Gud, av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av hele ditt sinn og av hele din styrke Men det annet er likt dette: du skal elske din neste som deg selv. Det finnes ikke noe bud større enn disse» (Mark. 12, 29—31).

Ja, kjærlighetsbudet er så å si Frelserens testament, den store gave han har etterlatt til sine apostler og til alle sine disipler. Med veldig ettertrykk kommer han om og om igjen tilbake på det i sin avskjedstale: «Et nytt bud gir jeg dere, at dere elsker hverandre» (Joh. 13, 34). «Dette er mitt bud at dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere» (Joh. 15, 12). «Dette byder jeg dere at dere elsker hverandre» (Joh. 15, 17). «På det skal alle kjenne at dere er mine disipler, når dere har kjærlighet til hverandre» (Joh. 13, 33).

I bergprekenen hvor Kristus så å si legger fram sitt program, sier han uttrykkelig at denne kjærlighet også må omfatte våre fiender: «Dere har hørt at det er sagt: du skal elske din neste og hate din fiende. Men jeg sier dere: elsk deres fiender, gjør godt mot dem som hater dere og be for dem som forfølger og baktaler dere, så dere kan bli barn av deres far som er i himlene, Han som lar sin sol stå opp over gode og onde og lar det regne over rettferdige og urettferdige» (Matt. 5, 43—45). «Salige er de barmhjertige Salige er de fredkjære, for de skal kalles Guds barn» (Matt. 5, 7, 9).

I sine liknelser preker Herren stadig nestekjærligheten: når han taler om den ubarmhjertige tjener (Matt. 18), om den barmhjertige samaritan (Luk. 10), om dem som dømmer andre (Matt. 7). Ja, det er nestekjærligheten som skiller fårene fra bukkene, de gode fra de onde, himmelen fra helvete (Matt. 25).

Kan vi da undres over at apostlene gjør denne «kongelige lov» — som apostelen Jakob kaller kjærlighetsbudet — til hovedgjenstand for sine formaninger og aldri blir trett av å tale eller skrive om den? For apostelen Paulus er den lovens fylde: «Den som elsker nesten har oppfylt loven» (Rom.

13, 8). «Hele loven blir oppfylt i dette ene ord: du skal elske din neste som deg selv» (Gal. 5, 14). «Bær hverandres byrder og oppfyll således Kristi lov» (Gal. 6, 2). I første Korinterbrev synger han en høysang over kjærligheten, som overgår alt det som er skrevet fra verdens opphav til no og enno kan skrives til verdens ende. For ham er kjærligheten mer verd enn all kunnskap, mer enn alle åndsgaver, mer enn alle undergjæringer, mer enn en tro som kan flytte fjell, ja mer enn ofringen av sitt eget liv. Med alt dette er den kristne ingen ting og det gagnar ham ingen ting, når han ikke har kjærlighet (1. Kor. 13).

Apostlen Jakobs brev er en eneste formaning til dådkraftig, hjelpende kjærlighet, for uten den «er troen død i seg selv» (2, 17). Og apostlen Peter skriver: «Rens deres sjeler i kjærlighetens lydighet, i broderlig kjærlighet og elsk hverandre av et rent hjerte» (1. Pet. 1, 22).

Apostlen Johannes, kjærlighetens apostel, synger kjærlighetens solsang i sitt vidunderlige første brev, hvor han atter og atter innprenter Herrens store bud: «Gud er kjærlighet» (4, 8). «Dersom noen sier: jeg elsker Gud, men hater sin bror, da er han en løgner. For dette bud har vi fra Gud: at den som elsker Gud, også må elske sin bror» (4, 20—21). «Dette er det budskap som dere har hørt fra først av: at dere skal elske hverandre» (3, 11).

*

Høytelskede i Herren, jeg har ganske enkelt sitert en del uttalelser av vår Herre og Mester og av hans apostler. De taler for seg selv og gjør langt sterkere inntrykk enn den skjønneste preken som kunde holdes over dem. Disse uttalelser viser oss tilfulle at kristendommen er kjærlighetens religion, at kjærligheten er den kristne tros naturlige frukt, og at derfor ingen kan være en sann kristen, når han ikke har denne universelle kjærlighet til alle mennesker.

Derfor burde også ordet «kjærlighet» stå som overskrift på hver eneste side av kristendommens to-tusenårige historie. Fra begynnelsen til enden, fra Kristi fødsel i Betlehem til hans gjenkomst i skyene på den ytterste dag, er kjærlighetsbudet den høyeste lov for alt det som blir talt og gjort, skrevet og lært i Kristi rike: «dersom jeg ikke hadde kjærlighet, da var jeg ingen ting» (1. Kor. 13, 2). Og dette bud må også stå skrevet med gylne bokstaver over hvert kristenliv. Det er målestokken for alt, for verdien av hvert ord og hver handling i vårt liv. En kristen kan være så from og gudfryktig som han vil, han kan hver dag gå i messen og til kommunion

og i dagens løp be nokså mange bøtter, men dersom han ikke har kjærlighet, dersom han nærer hat og hevntanker mot et menneske, dersom han dømmer andre, er hard og hensynsløs overfor andres feil og skrøpeligheter og hjerteløs mot de trengende, da er hans gudsfrykt enten hykleri eller selvbedrag, for da hviler den ikke på Evangeliets fundament, hvor det står skrevet: «Gå og forlik deg først med din bror og så kan du komme og bære fram ditt offer» (Matt. 5, 24).

Om de første kristne heter det da også at de var «ett hjerte og én sjel» (Ap. gj. 4, 32). Og ingen kristen menighet i verden kan fjerne seg fra denne hjertets og sjelens enhet uten å fjerne seg fra Kristi ånd, uten å høre opp med å være en kristen menighet i ordets fulle betydning.

Den nuværende krig med alle sine utvekster av hat og hevnløst, løgnaktig propaganda, baktalelse og umenneskelige voldshandlinger, viser dessverre hvor lite de kristne folk er gjennomtrengt av kristendommens ånd. Så lenge de kristne ikke unnses seg for å slå hverandre i hjel eller fordømme og baktale hverandre for sine materielle, ideologiske eller nasjonale interessers skyld, er deres kristendom ikke stort verd, for hat mellom folk er like så ukristelig som hat mann og mann imellom.

*

Hva krever da, høytelskede i Herren, det kristelige kjærlighetsbud av oss? Kristus selv har satt opp den gyldne regel for den sanne nestekjærlighet: «Alt det dere vil menneskene skal gjøre mot dere, det skal dere også gjøre mot dem» (Matt. 7, 12). Derav følger også at alt det vi ikke vil at andre skal gjøre mot oss, det har vi heller ikke lov til å gjøre mot andre.

Kjærlighetsbudet krever at vi har et velvillig sinnelag overfor alle mennesker, at vi vil dem godt, at vi inneslutter dem alle i vår bønn og — dersom det er påkrevd og gjørlig — også hjelper dem og gjør godt mot dem. Det forbyr at vi nærer ondsinnede følelser mot nesten og at vi gjør ham urett både i tanker og ønsker, ord og gjerning. Det utelukker selvfølgelig ikke å ha forskjellige og motsatte meninger, anskuelse og bestrebelse. Men selv når vi holder urokkelig fast ved våre meninger og anskuelse, så har vi likevel aldri lov til å være ukjærlige eller hatske mot dem som er av en annen mening. Vi kan også med all kraft og energi arbeide for å oppnå det mål som vi er overbevist om er det rette og riktige, men vi har aldri lov til å bruke midler som er urettferdige eller volder urett mot vår neste.

Vi kan dessuten hate og avsky andres grunnsetninger, bestrebelse og handlinger — ja vi må gjøre det når disse er dårlige eller onde — men vi har aldri lov til å hate eller baktale dem som hylder slike prinsipper, gjør slike handlinger eller arbeider for slike mål. Vi har lov til å forsvare oss mot dem som vil volde oss skade, og vi kan gjøre motstand når noen vil gjøre oss urett, men i det vi reiser oss mot urett og vold, har vi ikke lov til selv å gjøre urett og enhver tanke på hevn må være fjern fra oss. Vi kan også kreve fyldestgjøring for den urett som andre har tilføyd oss, men vi har ikke lov til å stille overdrevne og urettferdige krav og vi må fra vår side alltid være villige til å rekke en forsonende hånd.

Alle disse grunnsetninger gjelder like så meget forholdet mellom nasjoner og raser som forholdet mellom de enkelte mennesker. Folkene og statene er likeså godt som de enkelte mennesker den kristelige morallov underkastet, og må rette seg etter nestekjærlighetens krav. Derfor strider løgn og baktalelse, hat og fiendskap og urettferdige voldshandlinger fra eller mot et helt folk, likeså meget mot den kristelige kjærlighet som når de kommer fra eller er rettet mot et enkelt menneske. Og disse regler gjelder så vel i krigstid som i fredstid.

Kjærlighetsbudet er altså alt omfattende og det tillater ikke at vi utelukker noe menneske, selv ikke vår verste fiende, fra vår kjærlighet. Men måten å elske på kan, ja må være forskjellig, og det er naturlig at det er forskjellige grader i intensiteten av vår kjærlighet. Mest må vi selvfølgelig elske vår egen familie, våre slektninger, våre venner, våre rettmessige foresatte, både de kirkelige og de verdslige, og vårt eget folk. Det er helt naturlig, ja det er Guds vilje, at vi elsker vårt eget land og vårt eget folk fram for alle andre, for Gud selv har nedlagt i menneskenes natur at de som har samme opprinnelse og samme morsmål, føler seg på en særlig måte forbundet med hverandre. Men å betrakte sin egen nasjon eller rase som det høyeste og helligste gode og som innbegrepet av alt godt, mens man ser ned på andre folk, hater eller forakter dem, det er simpelthen hedenskap, og er helt umulig for en troende kristen.

En kristens kjennetegn er nestekjærlighet uten grenser. Og dette tegn må enhver kristen bære, av hva rase eller land han enn måtte være. Dersom den enkle regel som Kristus selv har gitt, om å gjøre mot andre det vi vil at andre skal gjøre mot oss, ble fulgt av enhver kristen i det daglige liv, da vilde samværet med menneskene føre til glede

Kjenn din religion.

Av A. J. LUTZ. O. P.

XII. Jesu absolutte syndefrihet og fullkomne hellighet.

Når Jesu død på korset var en fyldestgjørende soning for menneskeslektens synder, så var grunnen den at den menneskelige natur i Kristus eide en guddommelig renhet og hellighet. Det velbehag Faderen fant i hans kjærlighet og lydighet, var derfor uendelig større enn den krenkelse synden hadde tilføyd ham. I de første århundre av kristendommen, så lenge tros læren om Kristi person og to naturer ikke hadde fått sin fullkomne dogmatiske form, fantes det enkelte som lærte at også han måtte ha del i Adams synd, all den stund han er av Adams ætt. Denne påstand som i våre dager her og der dukker opp igjen er en vranglære. Jesu personlighet er Guds Sønn, «Gud av Gud, lys av lys». En så enestående

og velsignelse for alle, for da vilde det ikke finnes grunnlag for stridigheter eller krig. Derfor er det på tide at vi går i oss selv og alvårlig spør oss selv hvorledes vi etterkommer Kristi store bud, og om vi i sannhet tar det som rettesnor for vårt daglige liv.

Høytelskede i Herren. Hele vårt kristenliv er bygd opp på disse tre: tro, håp og kjærlighet, «men størst av dem er kjærligheten» (1. Kor. 13, 13). Vi må vandre i troen, leve etter den. Håpet om det evige lykksalige liv i himmelen gir oss mot og utholdenhet i våre vansker og trengsler. Men troen og håpet kan ikke frelse oss, dersom vi ikke har kjærlighet: «dersom jeg ikke hadde kjærlighet, da var jeg ingen ting.» Derfor må kjærligheten uavbrutt brenne i vår sjel som den evige lampe foran tabernaklet, og den må næres med troens og håpets, med godhetens og velviljens rene olje. Det er på den måten vi best tjener vårt land og vårt folk og tør håpe på Guds velsignelse over dem og oss selv.

I inderlig kjærlighet til dere alle ber jeg fredens og kjærlighetens Gud signe dere alle rikelig.

Gitt i Oslo den 2. februar 1944.

† Jacob Mangers,
Apostolisk Vikar,
biskop av Selja.

forening av den menneskelige natur med den guddommelige utelukker enhver mulighet for synden i Kristus. Gud vilde jo selv ha vært en synder, fordi det er Gud selv som ble født som menneske og lever det menneskelige liv i Jesus fra Nasaret. «Hva samfunn har rettferdighet med urett? Og hva samfunn er det mellom lys og mørke? Og hvilken samklang er det mellom Kristus og Belial?» (2. Kor. 6, 14, 15.)

Også Jesu underfulle fødsel gjorde at han ble uberørt av Adams synd. Det er ved livets naturlige forplantning «av kjøds vilje, av manns vilje» at stamfarens synd går over til hele hans ætt. Jesu legemlige natur stammer fra Adam gjennom hans mor Maria, men ikke ved den naturlige orden for livets forplantning. Jesus ble «undfanget av den Hellige Ånd, født av jomfru Maria». Hans menneskelige vesen er derfor høyt hevet over synden, absolutt fri for den sørgelige arv som menneskeslekten bærer på. Hvordan vilde Kristus ellers ha kunnet frelse oss fra synden hvis han selv trengte frelse for ikke å gå fortapt? For hadde Kristus hatt del i Adams synd, så vilde han på samme måte som vi selv ha vært «av naturen vredens barn» (Ef. 2, 3), og hvem vilde ha frelst ham? Sant nok, Gud Fader kunde ha tilgitt ham og tatt synden fra ham, men da vilde ikke Kristus være «Guds lam som borttar verdens synd» (Joh. 1, 29). Kristus vilde nok bære syndens straff, jordelivets nød og sorg. Han ble «prøvd på liknende måte i alt, men likevel uten synd» (Hebr. 4, 15). «Kristi legeme ble vel dannet av en kvinne som var blitt født av stamfarens syndige kjød, men da han ikke ble undfanget i hennes skjød på samme måte som hun var blitt undfanget, så var hans kjød ikke syndig kjød, men bare i syndig kjøds skikkelse» (St. Augustinus). «Hvordan kunde Kristus dø for oss syndere hvis han selv var en synder. Han døde for andre menneskers synder, men han døde fullkommen uskyldig» (St. Johannes Chrysostomus). Alle kirkefedre lærer det samme og stempler den motsatte påstand som blasfemisk.

Men Jesus var ikke bare fri for Adams syndige arv i den forstand at han var uten plett og lyte for Gud, men også slik at det ikke fantes spor i ham av syndige drifter eller av uordnede affekter. Alle disse skrupeligheter vi lider under har jo sitt utspring i arvesynden. Kristus kunde ikke bli fristet i sin menneskelige natur. Han var menneske, ja. Alle de krefter som hører med til den menneskelige natur fantes i ham. Som vi alle var han mottagelig for inntrykk utenfra og som vårt hjerte kunde også hans hjerte bli rørt av kjærlighet, glede, sorg, frykt, håp, indignasjon, men hans sjel var i den grad gjennomtrengt av nådens foredlende makt og av den Hellige Ånds inspirasjoner, at alle følelser, impulser, lengsler, øn-

sker som oppkom i ham var vigd til Gud og utfoldet seg i harmonisk orden og i fullkommen overensstemmelse med Faderens vilje. Han kunde bli fristet av Satan og han vilde det også for å gi oss et eksempel på styrke. Men i hans eget indre var alt hellig og besjelet av himmelsk klarhet og fred. «Herren vilde kjenne alle naturlige menneskelige affekter for å bekræfte at han ikke bare tilsynelatende, men virkelig var menneske. Men alle affekter som har sitt utspring i synden og som gjør livet urent, har han holdt borte fra seg som uforenelig med den rene hellige guddom» (St. Basilius). «Den som påstår at kjødet i Kristus begjærte mot ånden, synder mot troen» (St. Augustinus). «Guds Sønn kjente ikke det syndige som er forbundet med vår legemlige natur. Han var fri for all tilbøyelighet til det onde» (St. Cyrillus fra Aleksandria).

Når vi i Hebreerbrevet leser at Kristus ble fristet, så er det altså helt uriktig å tenke på fristelser til synd. Med «fristet» mener apostelen prøvelser, lidelser, verdensfiendskap mot Kristus eller Satans renker, men slett ikke syndige tilbøyeligheter.

Kristus var seg denne absolutte syndefrihet bevisst. «Han som har sendt meg, er med meg, og han har ikke latt meg være alene, for jeg gjør alltid det som tekkes ham» (Joh. 8, 29). «Hvem av dere kan overbevise meg om noen synd» (Joh. 8, 46). «Heretter skal jeg ikke tale meget til dere, for denne verdens fyrste kommer, og han har ingenting i meg» (Joh. 14, 30). For apostlene var Jesus «et ulastelig og lyteløst lam» (1. Pet. 1, 19). «Den som ikke visste av synd, ham har Gud gjort til synd for oss, så vi i ham skal bli rettferdige for Gud» (2. Kor. 5, 21). «En slik høyesteprest måtte vi ha, som var hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere og opphøyet over himlene, en som ikke trenger til slik som øversteprestene å bære fram offer daglig, først for sine egne synder, så for folkets» (Hebr. 7, 27). «Gjort til synd», kan selvfølgelig ikke bety noe annet enn det at Kristus tok syndeansvaret for hele slekten på seg for å sone.

En overfladisk bibeltolker kunde kanskje reise en innvending på grunn av Jesu ord til en som kalte ham «Gode mester». «Hvorfor kaller du meg god, ingen er god uten Gud alene» (Mark. 10, 18). Men disse ord uttrykker ikke noe annet enn den grunnsannhet at Gud alene er god av seg selv, liksom han alene er til ved sitt eget vesens absolutte fullkommenhet. Alt det som ellers er til, har sin virkelighet av Gud. På samme måte har også den moralske fullkommenhet som preger Jesu menneskelige natur sitt opphav i alle skapte tings evige urgrunn, i Gud. Ved en likeså overfladisk og lettsindig tolkning forvanskes også et annet bibelsted, nemlig Jesu ord i Oljehaven: «Fader, ikke min vilje skal skje, men din vilje». Meningen skulde være den at Jesus var fristet til, med sin menneskelige vilje, å gjøre opprør mot Faderens vilje. Nei, denne fristelse som alle andre fristelser var fremmed for Jesus. Det han følte i sitt hjerte, var en knugende sorg over verdens synd som tyngtet ham til jorden, og en dyp angst for den redselsfulle død som ventet ham. Disse følelser viser at Jesus var

Vinden.

*Hvor suser du, vind, på din hastige vinge,
hvor kommer du fra på ditt svinnende spor?
Du ligner den tanke jeg aldri kan fange,
der fødes i nuet, i nuet forgår.*

*Du biter meg hårdt når fra egne du kommer,
hvor snødekte breer har isnet din flukt.
Så kald som et hjerte hvor kjærlighet fattes
du iler forbi meg i jamrende sukk.*

*Du lengter mot lande, kun tanken kan følge,
du drømmer å smelte hvor pinjerne gror,
å dø i et sukk, i enølge av lykke,
som smyger seg mildt om en kjærlighets vår!*

Marie Knudtzon.

menneske, ikke en hård og ufølsom stoiker, men et menneske, men de viser ikke at han var et syndig menneske. De fremhever tvert om hans sjels grenseløse hellighet. For så voldsomt hans hjerte enn var beveget av disse følelser, så fikk de likevel ingen makt over hans vilje. Denne var helt overgitt til Faderen, evig grunnfestet i kjærligheten til Gud. At man oppfatter dette skriftsted som et bevis på at Kristi natur var såret av arvesynden, det er et slående eksempel på hvor langt en kan komme ved å lese Bibelen uten sammenheng med tradisjon og kirke som Bibelen bunner i. Ord fra Jesu munn blir oppfattet som bevis på syndig svakhet, mens de i virkeligheten kunngjør det helligste, det mest heroiske sinnelag. Hele Jesu menneskelige liv var en åpenbaring av Guds egen hellighet. Hva Isaias hadde forutsakt viser evangeliet som virkeliggjort: «En kvist skal skyte fram av Isais stubb, og et skudd skal vokse fram fra hans røtter. Og Herrens Ånd skal hvile over ham, visdoms og forstands Ånd, råds og styrkes Ånd, kunnskaps og fromhets Ånd, og gudsfryktens Ånd skal oppfylle ham». (Is. 11, 1—3.)

«Denne mann som er renere enn alle andre levende vesener, dør for folket. Han tok våre synder og svakheter på seg, for han er mektig nok tli å tilgi, overvinne og utslette hele verdens synd som ble lagt på ham da han ikke gjorde synd, og i hans munn ble det ikke funnet svik. Synden var fremmed for ham» (Origenes). «Kristi sjel bor alltid i Ordet, alltid i Visdommen, alltid i Gud, liksom det glødende jern i ilden. Alt hva han gjør, føler, erkjenner, er Gud. Hans sjel er uforanderlig og kan ikke vendes bort

KATOLSK KRISTENLIV -

Tilegnet alle konvertitter.

Fordi man har konvertert er man ikke i himlen, men stadig på jorden — og man er det for å ære Gud og frelse sin sjel gjennom ærlig arbeid, gjennom sin *standsplikt*, sitt kall.

St. Paulus — konvertitten over alle konvertitter — talte alltid til sine konvertitter om at de skulde bli i sin stand. Selv som slaver skulde de — skjønt frie i Kristus — bli i sin stand og gjøre sin plikt.

No for tiden tenker konvertitten altfor ofte på å fly fra det nærmeste krav.

Enn da før opptagelsen skal han (eller hun) i kloster og helst i de strengeste: karmelitt, jesuitt..... aller helst et fantastisk sted bak alle de blå fjell —. Romantikk, kjære sjel! Bare romantikk!

Se til om du ikke samtidig med disse fantastier har forsømt din heim, ditt arbeid, din plikt..... har vist at du ikke engang har lydighet, ydmykhet og kjærlighet nok til det daglige liv — enn si til klosterlivet.

Det kan ikke slå feil at en konvertitt ikke bør tenke på et kirkelig kall før et år eller to etter sin opptagelse. Det gis unntagelser — men har vi ikke måtte betale farten dyrt? Det finnes konvertitter som blir til ingen ting. Dårilige vitnesbyrd om Kirkens evne til å rense, og styrke sjelene! Sjeler som fråtser i religiøse nytelser — som setter *ubefalte* andaktsøvelser over sine av Gud befalte kallsplikter og som så ikke kan følge med i den harde konkurranse. Og til og med fantaserer de seg opp til å tro at de er forfulgte fordi de er katolikker. Det er bare en forklaring: dovenskap og selvsyke. Det er en konvertitts plikt å være nr. 1 på sin plass, hvor liten eller lav den så enn er. Ellers forråder han sin Kirke. Men er han «tro i det lite», vil han en dag bli «satt over mer».

Vi er vant med å ransake vår samvittighet angående kjøttets, tankens og ordets synder — ransaker vi den noen gang overfor *unnlattelssyndene*?

Her er et «skriftespeil» til det bruk:

Har jeg forsømt min standsplikt for å gå til messe eller andakt som ikke er «befalt»? Har jeg forsømt kjærlighetsplikten til nærvær i min heim for å gå i møter og foreninger? Er jeg blitt flittigere, lydigere, elskverdiger, velvilligere i min gjerning?

Har jeg vært et bedre eksempel hva angår pliktoppfyllen enn før? osv. osv.

Er det noe som ikke er som det bør være i disse og liknende retninger bør vi tale med vår skriftefar. Og vi bør anlegge et helt nytt syn på vårt arbeid, nemlig at Gud har bruk for meg — nettopp for meg! — til å føre

fra Gud. Den har sin uforanderlighet fra Guds evige Ord som den ved glødende kjærlighet er ett med. Alle hellige kristne har mottatt av den glød som er i Guds evige Ord, men i Kristi sjel — så lærer vår tro oss — bor den guddommelige ild ved en vesensforening, mens de andre bare til en viss grad blir grepet av den» (Origenes).

det lille stykke av verden hvori han har satt meg videre. Gud kaller noen til å fortsette sitt rent åndelige virke — andre til å fortsette slektens liv — atter andre til å gjøre et lite stykke av den materielle verden bedre. Svikter, om så bare én, blir det et hull hvis utfyllen kommer til å tyngre på andre og som tar æren fra Gud. En hver stilling kan gjøres til Guds-tjeneste.

Det er kun sjelden at en konversjon behøver å endre ens livsstilling. Er denne utilsatelig eller farlig for sjelen må jeg vel søke annet steds hen — ellers bør jeg bli.

Men kan hende den ikke tilfredsstiller meg — kan hende svarer den ikke til mine evner og er ikke mitt kall — eller kan hende har jeg enno ikke funnet mitt kall.

I så fall er det godt å benytte konversjonens store sjeleforandring til samtidig — men i all ro og ettertanke og etter gode råd — å søke også en ytre forandring. Du bør da be din åndelige vegleder hjelpe deg til å finne hvor ditt kall er og til å følge det. Et kall *har* Du — det er sikkert. Lyst, smak, evner og ytre forhold er gode vegledere, hvis ditt da ikke ligger utenfor det daglige liv.

Inntil da — og når kallet er funnet — gjelder det: hva du evner kast av i *det nærmeste krav!*

Kanskje kaller Gud deg ut over det daglige liv, opp i sin umiddelbare tjeneste som prest, munk, nonne..... la det da gå stille, la det modnes i bønn og ved ærlig å rådføre deg med din sjelesørger. Vil du ha sikkerhet er det bare en ting å gjøre: kast deg som et hjelpeløst barn i Guds armer, overgi all din tanke og vilje til ham og la ham bestemme — og utføre det bestemte. *St. Ignatius* har en deilig bønn:

Fac mecum, sicut scis et vis —
nam scio, quod amator sis!

Det er:

Gjør med meg som du vil og vet —
jeg vet du er kun kjærlighet!

Når vi helt gir oss hen til Gud finner vi både hans kall til oss — og kraften til å følge det!

X

GUDS TJENER: MAMMON

«De forbannede penger» er dagens motto for det store flertall av menneskene utenfor de tettete urskoger. *Penger* og *lyst* har det til felles at de lokker, drar, forfører..... og hisser, piner, bringer til fortvilelse når de først har beseiret oss.

Hvor betydningsfullt at en konvertitt får det riktige syn på penger — og den riktige innstilling til disse, både viljefast, personlig og sosialpolitisk, som borgere og skattebetalere!

«Å tjene penger», sier folk. «Ingen kan tjene både Gud og Mammon», sier skriften.

Å tjene heter det i begge tilfellene. La oss filosofere litt over det ord.

En lærd helgen — jeg tror det er *St. Tomas av Akvin* — har sagt at mennesket aldri vil, søker eller gjør det onde for det ondes egen skyld, men fordi han i sin

blindhet ser det gode i det onde. Jeg stjeler ikke av annen grunn enn fordi det er herlig å besitte mer — jeg følger ikke den onde lyst for å volde meg selv skade, men fordi jeg i noen grad vil kunne «nyte livet» osv. Og han forklarer det slik: Når mennesket synder begjærer det *skapningen* i stedet for *skaperen*, et nærliggende (om enn tvilsomt) gode for det *endelige* (og utvilsomme) gode.

Sikkert er at menneskene ikke *tjener* pengene, ikke er pengenes slave og trell av ondskap — men fordi de ikke bak pengene ser *målet*, bak *tjeneren* ser *Herren*, bak *Mammon* ser *Gud*.

Mammon — det bibelske navn for «valuta» — er Gud Herrens tjener. Han skal respekteres, benyttes, ja endog *dyrkes* som den som tjener den Allerhøyeste. Hvor ofte har han ikke vært Guds tjener overfor mennesker!

Når Gud vil gripe et menneske, kalle på det for alvor, trekker han ofte sin tjener *Mammon* bort fra det og sier: «Gå no bort og tjen en annen til jeg sender deg tilbake!» Mennesket blir fattig, mister sin eiendom..... og mister også sine venner, sin innflytelse, hele sin faste basis i livet. Han blir ene — og hans hjerte som var der hans eiendom var blir ene..... og i sin ensomhet ser han seg om og oppdager at alt var forfengelig og han selv hadde bygd på en grunnvold som var skrøpeligere enn høy og strå..... det skrøpeligste av alt: på gull og sølv.

Hvis mennesket så åpner troens øyne og ser seg om etter en ny grunnvold vil han foran seg se sin fattige Frelser og kaste all sin nød på ham, fatte en slik tillit til ham og Guds kjærlige forsyn at om han — som Job — får alt sitt gods igjen, eller han — som mange andre — ikke får det igjen, er det ham likegyldig. Han er rik nok i sin Frelsers kjærlighet og i den tro: at han som teller våre hodehår og føder selv den fattige spurv ikke vil la sine barn søke forgjeves etter brød.

Denne betraktning kan vel trøste en og annen som ikke nettopp i øyeblikket betjenes av Guds tjener *Mammon*, så han sier med den første jesuitt:

Gjør med meg som du vil og vet —
jeg vet at du er kjærlighet!

Og den samme tanke kan vel også hjelpe den som har *noe* og den som har *meget* til å tenke: det er Gud som gir og all gave er betrodd gods, så om jeg selv gir *det* hen jeg ikke trenger etter min stand og plass i livet, så vil Gud sikkert la sin tjener *Mammon* bli hos meg. Tjener *vi* *Mammon*, tjener *vi* tjeneren i stedet for herren — men tjener *Guds tjener* *Mammon* oss får vi lære å tjene Herren til takk for hans tjeners tjenester. Og da er vi lykkelige.

Lykkelige som *kristne* i Guds tjeneste idet vi alltid ser *Skaperen* i det skapte.

Lykkelige som *mennesker* hvis liv aldri kan bli en ball for «tilfellet», «tidene», «konjunktorene» eller «det uforutsette», fordi vi vet oss i vår fars hånd.

Og lykkelig som *borgere*, fordi vi på den ene side ikke henfaller til dumme teorier om sosial likhet og fellesskap i alt, og på den andre siden finner det helt i sin orden at vårt ikke strengt nødvendige gods fordeles til dem som har for lite.

Ser vi ikke Gud for *Mammon*, blir *Mammon* vårt livs største plageånd — men ser vi Gud bak *Mammon* blir han Guds tjener, som utfører ene hans befalinger.

XI

KONVERTITTERS KRITIKK

Den eksisterer absolutt ikke i den første tid, i de morgenlyse og morgenfriske dager, uker og måneder, hvor alt er et eneste stort under.

Det gis mange konvertitter som ikke gir seg hen til kritikk, enn si plages av kritikkpsyken — og de er lykkelige. Men en hel del av oss (jeg sier uttrukkelig oss!) som har en fort tanke, et skarpt øye og en løs og noe spiss tunge..... hvor ofte har vi ikke forskrekket (og kan hende dessverre forarget) de fødte katolikker med å «finne feil». Forstandige mennesker tar det no ikke så høytidelig, og kjærlige mennesker forstår motivet: at vi ikke har ro før *alt* er fullkomment i den menighet vi lever i, i Guds Kirke.

Guds Kirke i Norge er *no* bare et århundre og i utvikling og vekst. Vi som har levd i det katolske utland vet hvordan Kirken overalt er inngått i en levende forbindelse med folkesjelen så ytre former, stilart, ord, salmer, utsmykning, uttrykksmåte, andaktsvalg osv. faller *naturlig*, blir både katolsk og nasjonalt.

På dette område skjer noe ved brytning og noe ved stille utvikling — lykkeligst om foreningen av Kirke og folkesjel skjer så stille og harmonisk som mulig! Men vi har iallfall en målestokk for om vi er på den rette veg og i det rette tempo: biskopens vegledning. *Han* styrer Guds Kirke på stedet og *han* har avgjørelsen og ansvaret.

Men som sagt: det kan bli *brytninger* som vi alle vet. All vekst, åndelig som legemlig, gir verk i organismen.

(Forts.)

Gud er trofast, hvis vi er trofaste.

Mange mennesker fristes no til å tro at Gud har glemt oss, eller at Han ikke vil høre våre bønner. Men istedenfor å tenke over om Gud gjør nok for oss, bør vi tenke over om *vi* gjør nok for Gud, eller om vi gjør det for Gud som Han ønsker av oss.

Vi gjør kanskje umåtelig meget for Ham, men noe mangler kanskje, eller vi gjør kanskje noe for Gud som Han ikke ønsker at vi skal gjøre for Ham. Det sies at himmerikes rike river man til seg med vold, og at man skal oppnå det man ber om hvis man er iherdig nok. Men man kan kanskje være for iherdig, det kan hende at Gud ikke ønsker så mange bønner om det som Han ikke oppfyller. Hvis vi finner oss i vår skjebne når vi kanskje fortære til målet, eller vi kan kanskje prøve å være Guds medhjelper på en eller annen måte, så Han kan oppfylle vår bønn.

Men hvordan skal vi kunne finne ut hva Gud ønsker

at vi skal gjøre og hva Han vil at vi skal la være å gjøre? Det kan vi kanskje oppnå ved bønn. Istedentfor å trygle Gud om å gjøre hva vi vil, kan vi lytte til Hans stemme for å få vite hva Han vil, og så kan vi be om kraft og mot til å utføre det.

Kanskje har vi utført alle våre plikter og mer til, og Gud er allikevel ikke fornøyd, for vi har ikke gjort det på den riktige måten. Vi forstår kanskje ikke selv hva som er riktig eller galt. Om aftenen kunde vi istedenfor å si til Gud: «i dag har jeg gjort de eller de synder» — si: «i dag har jeg gjort det og det. Var det riktig eller galt? Gjorde jeg det på den rette måten? Med den gode hensikt som du ønsker av meg? Og hva skal jeg gjøre i morgen? Hvordan skal jeg innrette meg for å gjøre det bedre i morgen?» Og vi må huske på at bedre behøver ikke å bety at vi skal anstrenge oss mer, men at vi handler etter Guds vilje.

Og så kan vi jo ta vår tilflukt til helgenene. Lese om en eller flere helgener og be dem om hjelp, men til gjengjeld må vi huske at vi skal også være deres medhjelper. God lesning er meget verd og kan hjelpe oss i tunge stunder, og så kan vi etterpå overvege det leste og får kanskje mange gode innskytelser og trøstefulle tanker.

M. H.

CATHOLICA

er navnet på et nytt katolsk tidsskrift som under redaksjon av pater Roos. S. J., cand. polit. Tove Rasmussen, cand. mag. Grethe Wagner Petersen, cand. mag. Ellen Nielsen og cand. jur. Lars Børge Fabricius har utsendt sitt første nummer på *Nytt Nordisk Forlag*, Arnold Busck, København. Det er foreløbig tenkt som et kvartalsskrift og skal tjene som Forum for en intellektuell betont orientering i åndslivet innenfor den katolske Kirke og skal samtidig gjøre rede for det katolske syn på tidens problemer. Det er en direkte arvtager etter Johannes Jørgensens: «Katholiken» og «Varden», og det er meningen etter hvert å ta en rekke filosofiske, teologiske, historiske og kunstneriske emner opp til behandling, ikke å forglemme de pavelige taler og Kirkens offisielle dokumenter. Vi skal seinere komme tilbake til det første nummer.

Hechjemme —

Oslo. St. Olavslaget og St. Halvardslaget hadde fellesmøte i Foreningslokalet i Bispegården søndag den 27. febr. kl. 20. — Det var fullt hus. Hans høyærv. biskopen og de fleste av våre prester var til stede. — Formannen i St. Olavslaget, Erling Mikkelsen, ønsket forsamlingen velkommen, og gav så ordet til aftenens foredragsholder, franciskanerpater Boers, som talte om *Den hellige Franciskus's spiritualitet*. Det var ikke mer på programmet enn dette foredraget, men det var også nok. Pater Boers skildret den hellige Franciskus som *vir catholicus*, den katolske mann, den gode kristne, i ordet fulle og egentlige betydning. Det vektige foredrag som var både interessant og instruktivt, ble båret

oppe av en glødende begeistring og framført med en intensitet og en myndighet som fanget tilhørerne inn i en åndelos oppmerksomhet, for ikke å si spenning, fra først til sist, — man hade formelig lyst til å rope «mer!» — Etter foredraget ble det servert te, og folk hygget seg med sin medbrakte mat sammen med venner og kjente fra begge lag.

Skr. i St. Olavslaget.

Oslo. Det nye styre i Teatergruppen innledet søndag 20. februar sitt virke med en «Litterær Kabaret», som stort sett var meget vellykket. Det var et dristig løft som var tatt i og med at man var gått løs på selve Paul Claudel — vel en av nutidens vanskeligste dramatikere, samtidig som han er en av de største — men som det alltid går, dekket forfatterens mesterskap over skuespillernes amatørskap når det gjaldt å levendegjøre de skikkelser de skulde framstille, samtidig med at de opptredendes ærbødighet for de betrodde oppgaver måtte vinne publikums beundring og fulle anerkjennelse. Det bør framheves at den nye formann, Daniel Haakonsen grep på sin vanskelige rolle som franciskanerpateren hadde noe av det helt riktige over seg — at det ikke kom noe egentlig samspill mellom de opptredende både i dette og i de andre utdrag av Claudel skyldes mer sviaktende instruksjon enn evner hos de som var på scenen. Ellers fikk man god og underholdende musikk av frk. Rydberg og hr. Jørgensen samt av frk. Ellefsen og utmerket opplesning av frk. Lydersen og eksperten frk. Adelaide Jørgensen. Forhåpentlig vil det bli fortsatt i samme spor — det er jo en gammel og gyllen sannhet at man vokser med de mål man setter seg.

Oslo. Ved Mariakongregasjonens møte i klubblokalet søndag den 13. februar holdt Daniel Haakonsen et meget fengslende foredrag om ungdomspresten den hl. Don Bosco. Det var gripende å høre om hvordan det tross nesten uoverkommelige vanskeligheter lyktes denne italienske prest å få tusener på tusener av unge gutter inn på den ene rette veg. — Etter en hyggelig spisepause fikk vi den tradisjonelle form for underholdning som finner sted hver gang kassen trenger tilskudd, og som alltid er like morsom som innbringende. — Sammen med kongregasjonens preses, pastor Taxt gledet hs. høyærv. biskopen oss ved sitt nærvær.

Referent.

Stabekk. Torsdag 10. februar hadde St. Olavsforbundet sin årlige generalforsamling. Først fikk vi foredrag av pastor Eugen Laudy som talte om konvertitten Alfons Ratisbonne. Vi fikk stifte bekjentskap med en merkelig menneskeskjebne. En mann som fra å nære det dypeste hat til den katolske Kirke, på et kvarter ble forvandlet til en troende. — Han var sønn av en grunnrik bankmann i Strassburg. Ratisbonne tålte ikke den katolske tro og rettet derfor heftige angrep mot Kirken. Under en reise i Italia kom han som ved et skjebnetreff til Rom. En dag han kom inn i den katolske kirke i byen, hadde han en visjon. Den hellige jomfru viste seg for ham. Fra da av var han helt forandret. I Rom ble han døpt, gav avkall på en forlovelse og ble presteviet i 1847. I 1884 døde han i hellighets ry, 70 år gammel. — Deretter ble som neste post på programmet årsberetning opplest og vedtatt, likeledes regnskapet som var framlagt i revidert stand. Det gamle styre som har bestått av formann, disponent Markussen, kasserer, fru Jørgensen, sekretær, frk. Berg, revisor, frk. Sævig og bibliotekar, W. Olafsen ble alle gjenvalgt med akklamasjon. Formannen takket for tilliten og rettet til slutt en takk til pater Rommelse og styremedlemmene for godt samarbeid i det forløpne år. Han nevnte også at foreningens trivsel skyldes den interesse menigheten har utvist for den. — Deretter var det selskapeleg samvær.

Skr.

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg.

Thronsen & Co. Boktrykkeri, Bernh. Getz gt. 3 - Oslo

Erindringsliste:

Mariakongregasjonen
har felleskommunion søndag 5. mars
i St. Olavs kirke.

Selskapeleg møte i foreningsloka-
let 12. mars etter andakten, fore-
drag av frk. Ragnhild Foss.

HANSKER FUNNET

i lokalet.

Henv.

St. Olavs ekspedisjon.

E LEVER

i orgel. piano. teori.

Underv. i hjemmene.

Brynhild Baakind,

Gjørstadgt. 8 - Oslo

Stemmebruk,

Oplæsning

Behandling av talefell

ADELAIDE JØRGENSEN

Telf. 62373. — Jac. Aallsgt. 16 III

Bøker — papir

HJARRAND

Telf. 2846 - Fredrikstad

Katolske bøker.

Den katolske Kirke og Konversion kr. 2.80 — H. Belloc:
Den katolske Kirke og Historien 2.80 — Fioretti:
Heilag-Sogor um Frans fraa Assisi 3.92 — Latinske
Hymnor og Sekvensar, på norsk v. Ragnhild Foss 5.60,
ib. 7.84 — Lars Eskeland: Skimt 4.48 — Therese Neu-
mann fraa Konnersreuth 3.14 — H. Bergwitz: De søkte
de gamle stier 2.80 — A. J. Lutz: Kristendommen i
Apostlenes Dager 3.76 — Den katolske Religion 6.72 —
Avladen og de helliges Samfund 2.22 — F. D. Thorn:
Kristen Enhel I — J. v. d. Burg: Det katolske Tros-
prinsipp 2.80 — Det bibelske Skriftemaal 1.11. —
Søster M. M. Krohn: Livet i Gud ib. 2.22 — Adgang
til Jesu Hjerte ib. 2.78 — Vore Fedres gamle Kristen-
tro 1.11 — Kirkens Historie ib. 2.80 — K. Kjelstrup:
Norvegia Catholica ib. 15.45.

„Concentra.“ Akersgt. 61, Oslo.

Bryggerimester Høflmayers og hustrus legat.

I.

til beste for ubemidlet katolsk mannlig ungdoms opp-
dragelse og undervisning. Ansøkninng om å komme i be-
traktning ved utdeling (eller fornyelse av tidligere utdeling)
av legatets midler, må sendes soknepresten i St. Halvards
menighet, Urtegata 29 II, innen 15. mars d. å. og må være
anbefalt av vedkommende sokneprest.

LEGATSTYRET

Friplass på St. Sunniva skole.

II.

Ansøkninng om å komme i betraktning ved utdeling (eller
fornyelse av tidligere utdeling) av Bryggerimester Alois
Høflmayers og hustrus legat for friplass på ovennevnte skole
for skoleåret 1944—45, må sendes soknepresten i St. Halvard,
Urtegata 29 II, innen 15. mars d. å. og må være anbefalt av
vedkommende sokneprest.

LEGATSTYRET

Malerier

av eldre og yngre norske malere tilsalgs.
Malerier mottas for salg pr. kommisjon.

G. PAUS KNUDSEN
Store Markevei 2. Telefon 10598.

BERGEN

SKINNHVITT SAAPEKORN

- som gir den skinnende hvite vask
- som ikke ødelegger tøiet
- som i bruk er alle husmødres fryd

As. FREDRIKSTAD SAAPEFABRIK

A^s Smith Sivertsen
Bakeri & Conditori

Bergen

Bennett's Reisebureau

Billetter til alle steder i inn-og utland.

Centralb. 27050

JERNVARER KJØKKENUTSTYR

Telefon
10839
15339
Bergen

STENDER

Nynorsk

brevbyte og stenografi

Hans Nørdhuus
Neumannsgt. 4

Bjergvin

Alt slags RØRLEGGARBEIDE
Utføres ved dyktige og høflige fagfolk
RIMELIGE PRISER

W. W. W.

AUTORISERT RØRLEGGER
Kjøbmandsstuen Telefon 16747